

## Értelmiségképzés

Értelmiségképzés. Már maga a szó is irritálta. Mintha az értelmiséginek lennének fokozatai. Ön elérte az elégséges szintet, Ön túlteljesítette az elvárásokat. Értelmetlen. Mintha arról beszélnék, hogy valaki csak egy kicsit terhes vagy nagyon. Vagy az, vagy nem az. Állapot. Az értelmiségi, terhes állapot.

Ezen magában mosolyog, és folytatja útját. Teljesítményértékelés. Ma ez vár rá. Mindig gyengén szerepel. Állandóan figyelmeztetik, hogy ez nem mehet tovább, haladjon a korrall, modernizáljon, feleljen meg a kor kihívásainak. Előveszik az Oktatók Hallgatói Véleményezése riportot: a hallgatók nem tartják hasznosnak az óráit, nem érzik a kurzus gyakorlati jelentőségét. Mintha ez az ő hibája lenne. Bezzeg a kollégák az Influenzakerképzés és a Celeb-parti gyakorlatról szárnyalnak. Hát tehet ő arról, hogy mindenki influenzaker akar lenni és nem értelmiségi? A képzés meg előírja, hogy mindenkinek teljesítenie kell „Az értelmiségi lét alapjai” című kurzust, heti két óra előadásként. Hát teljesítik, merthogy ő nem buktat, ezt elvből csinálja, nem buktat, majd buktat az élet. Vagy nem. Inkább nem. Sőt! Az érvényesül fiatal pályakezdőként, aki mindent fordítva csinál, mint ahogy ő tanítja az óráin. Végül is ez hasznos. Felismerni, hogy a világ pont fordítva van. De ők fel sem ismerik, egyszerűen ráéreznek. Beleszülettek, mondják. Ez van, ezt a hullámot kell meglovagolni, aki nem tud úszni, az ne csináljon úgy mintha. Mert meg fog fulladni. Ő is fuldoklik, lassan évek óta, szisztematikusan, exponenciális növekedési görbén napról napra egyre erősebben érzi a levegő hiányát. Na, ebben jobban teljesít, mint a kollégái. Elfogy körülötte a levegő. Kit érdekel? Csodabogár. Olyan vicceseket mond! – szoktak összesúgni a háta mögött a hallgatók. Aranypofa néven még mémet is fabrikáltak belőle. Szeretik, mint egy különlegesen ritka és érthetetlen

valamit, aminek használati értéke nem sok van, de amit lehet, kihozunk belőle. Nevetünk rajta. Múltkor ő is majdnem nevetett. De azt nem lehet, mert a hallgató személyiségi joga, meg a sérthetelen egója ezt nem engedi. Értékelik. Mennyire volt az oktató által teremtett légkör befogadó és tiszteletteljes? Hát, megkaphatjátok! Elfogadom, amit mondasz, tisztelettel végighallgatom a legnagyobb sületlenséget is, már az arcizmom sem rándul. Nem veszi fel. Ezt a stratégiát választotta, nem is választotta, hanem növesztette, mint egy páncélt, mert egyébként sérül. Minden nap. Egyébként már régen rájött, hogy a hallgatók is páncélt növesztettek, online jelenlétük páncélként borul való énjükre. De, jaj, annak, aki nem a páncéljában pózol. Próbálta meggyőzni őket, hogy ez egy biztonságos hely, hogy itt önmaguk lehetnek, ide mindenki azért jött, hogy tanuljon, de szánakozva néztek rá. Ugyan már! Tanulni? Már mindent tudunk, amit tudni érdemes, mi formáljuk a világot olyanná, amilyenné mi akarjuk, nehogy már a múltról beszéljünk, kit érdekel a múlt, már a tegnap sem! A jelen van, de még inkább a jövő. Az a miénk! Nem az iskolának tanulunk, hanem az életnek, - ezt tartják, de ezt maximálisan. Mindent megtanulnak, ami az életben való boldoguláshoz szükséges. És valljuk be, mostanában sem az értelmiségi a társadalom csúcskategóriája, ezt ők nagyon jól tudják, látják a környezetükben, látják, hogy bezzeg az ország leggazdagabb embere is. Bezzeg! Követők és követettek. Lúzerek és ők. Merthogy ők a nyerő oldalra tartanak. Mindahányan.

Amint belép az irodába, már meg sem lepődik, hogy reflektorok világítanak a szemébe. A főnöke homlokán az akciókamera piros fénnel jelzi, hogy már készül a felvétel. A kirúgása élőben megy az intézmény közösségi média csatornáján. Hoz egy-két követőt. Bukásában végre hasznot hoz a rendszernek.